Temps Ordinari - Corpus Christi

Per VictorC el dl., 17/06/2019 - 00:00

Gn 14,18-20
1Co 11,23-26
Lc 9,11b-17

La festa tradicional de Corpus és com una repetició de la celebració de la Cena del Senyor del Dijous Sant. Per què aquesta doble festa?

Al voltant del primer mil·lenni aparegueren a l´Església algunes heretgies que qüestionaven la presència real de Jesús a l´eucaristia. Com a reacció saludable sorgí tot un moviment eclesial, que defensà la presència real del Senyor a l´eucaristia, accentuà la importància de la consagració i la elevació, de l´adoració al sagrari y a la custodia, i instituí per a tota l´església la festa litúrgica del Corpus amb processó pels carrers de la ciutat.

Tot això té un gran sentit eclesial i mereix respecte, però hi hauria perill d'oblidar que el simbolisme central de l´eucaristia no és l´adoració de la custòdia, sinó l`àpat, una taula, i que el nom primitiu de l'eucaristia era la fracció del pa, que feia referència a compartir un menjar. Però no és tracta d'un àpat qualsevol, sinó de l´àpat pasqual, en el que fem memòria de la passió i resurrecció de Jesús, del seu lliurament amorós per tots nosaltres.

Això apareix avui a la segona lectura de Pau al Corintis: “Cada vegada que mengem aquest pa i bevem aquest calze, recordem i anunciem el misteri de la Pasqua de Jesús, la seva mort i la seva resurrecció”.

Però el simbolisme de l'àpat eucarístic inclou una dimensió, no només personal, sinó comunitària i social: l´eucaristia, com àpat, és una celebració comunitària, és el pa partit, repartit i compartit. Això ho trobem a l´evangeli de Lluc d'avui: Jesús alçant els ulls al cel, beneí uns pocs pans i peixos, els partí i compartí amb la immensa gentada famolenca que el seguia. I encara sobraren dotze coves.

Aquesta multiplicació de pans i peixos i aquest àpat, és un signe clar de l'eucaristia: el Cos i la Sang de Jesús són aliment i beguda, que ens comuniquen la vida pasqual i divina, que Jesús comparteix amb nosaltres, per tal que tinguem vida en abundància i mantinguem comunió amb ell, però també amb els germans amb els qui formem la comunitat eclesial. L'església neix de l´eucaristia, l´església és el cos eclesial del Crist.

Però a l'eucaristia, no només formem la comunitat eclesial, sinó que l´eucaristia ens connecta i compromet amb la justícia de tot el món, especialment amb els “famolencs” d'avui: pobres, emigrants, gent sense treball ni sostre, refugiats, malalts, ancians solitaris, dones excloses, nens víctimes d'abusos etc. Mentre hi hagi fam al món, l'eucaristia no estarà mai completa.

Tornem a la festa medieval del Corpus d'avui. Agraïm i adorem la presència real de Jesús a l´eucaristia, anem, si cal, a la processó pels carrers, però no oblidem que l´eucaristia és un àpat fratern en el que el Senyor, mitjançant la seva presència en el Pa i el Vi, parteix i comparteix la seva vida pasqual amb nosaltres, per tal que nosaltres la compartim amb ell, amb el germans de la comunitat cristiana i amb els pobres de nostre món. I que entre tots construïm un món nou de fraternitat i justícia, on tothom pugui menjar. Perquè, com diu el bisbe Casaldàliga, al nostre món només hi ha dues coses importants: l existència de Déu i la fam del món.

La festa tradicional de Corpus és com una repetició de la celebració de la Cena del Senyor del Dijous Sant. Per què aquesta doble festa?

Al voltant del primer mil·lenni aparegueren a l'Església algunes heretgies que qüestionaven la presència real de Jesús a l'eucaristia. Com a reacció saludable sorgí tot un moviment eclesial, que defensà la presència real del Senyor a l´eucaristia, accentuà la importància de la consagració i la elevació, de l'adoració al sagrari i a la custòdia, i instituí per a tota l´església la festa litúrgica del Corpus amb processó pels carrers de la ciutat.

Tot això té un gran sentit eclesial i mereix respecte, però hi hauria perill d'oblidar que el simbolisme central de l'eucaristia no és l'adoració de la custòdia, sinó l'àpat, una taula, i que el nom primitiu de l'eucaristia era la fracció del pa, que feia referència a compartir un menjar. Però no és tracta d'un àpat qualsevol, sinó de l´àpat pasqual, en el que fem memòria de la passió i resurrecció de Jesús, del seu lliurament amorós per tots nosaltres.

Això apareix avui a la segona lectura de Pau al Corintis: “Cada vegada que mengem aquest pa i bevem aquest calze, recordem i anunciem el misteri de la Pasqua de Jesús, la seva mort i la seva resurrecció”.

Però el simbolisme de l'àpat eucarístic inclou una dimensió, no només personal, sinó comunitària i social: l'eucaristia, com àpat, és una celebració comunitària, és el pa partit, repartit i compartit. Això ho trobem a l'evangeli de Lluc d'avui: Jesús alçant els ulls al cel, beneí uns pocs pans i peixos, els partí i compartí amb la immensa gentada famolenca que el seguia. I encara sobraren dotze coves.

Aquesta multiplicació de pans i peixos i aquest àpat, és un signe clar de l´eucaristia: el Cos i la Sang de Jesús són aliment i beguda, que ens comuniquen la vida pasqual i divina, que Jesús comparteix amb nosaltres, per tal que tinguem vida en abundància i mantinguem comunió amb ell, però també amb els germans amb els qui formem la comunitat eclesial. L'església neix de l'eucaristia, l'església és el cos eclesial del Crist.

Però a l'eucaristia, no només formem la comunitat eclesial, sinó que l'eucaristia ens connecta i compromet amb la justícia de tot el món, especialment amb els “famolencs” d'avui: pobres, emigrants, gent sense treball ni sostre, refugiats, malalts, ancians solitaris, dones excloses, nens víctimes d´abusos etc. Mentre hi hagi fam al món, l'eucaristia no estarà mai completa.

Tornem a la festa medieval del Corpus d'avui. Agraïm i adorem la presència real de Jesús a l'eucaristia, anem, si cal, a la processó pels carrers, però no oblidem que l'eucaristia és un àpat fratern en el que el Senyor, mitjançant la seva presència en el Pa i el Vi, parteix i comparteix la seva vida pasqual amb nosaltres, per tal que nosaltres la compartim amb ell, amb el germans de la comunitat cristiana i amb els pobres de nostre món. I que entre tots construïm un món nou de fraternitat i justícia, on tothom pugui menjar. Perquè, com diu el bisbe Casaldàliga, al nostre món només hi ha dues coses importants: l existència de Déu i la fam del món.

ETIQUETES
ÀPAT COMUNIÓ SOLIDARITAT FAM